

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1058/2020
01.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Милунке Цветковић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Лепојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 219/19 од 26.02.2020. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 74/20 од 22.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 01.10.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Лепојевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 219/19 од 26.02.2020. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 74/20 од 22.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу К 219/19 од 26.02.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, за које је осуђен на новчану казну у износу од 30.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљени у наведеном року не плати новчану казну, иста ће бити замењена казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора. Приватни тужилац ББ упућен је на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, док је окривљени АА обавезан да у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде приватном тужиоцу на име трошкова кривичног поступка плати износ од 63.475,00 динара, а на име паушала износ од 3.000,00 динара у корист буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж1 74/20 од 22.06.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Прокупљу К 219/19 од 26.02.2020. године потврђена. Окривљени АА обавезан је да приватном тужиоцу ББ плати на име трошкова кривичног поступка за састав одговора на жалбу 16.500,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Лепојевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, о којој није, сходно чл. 488. став 2. ЗКП обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер није нашао да би њихово присуство било од користи за разјашњење ствари, на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да се на делу налаза и мишљења Завода за судску медицину у Нишу, у коме је описан механизам настанка телесних повреда код оштећеног, пресуда не може заснивати, обзиром да је то правно а не медицинско питање.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, по оцени Врховног касационог суда налаз и мишљење Завода за судску медицину сачињен је у свему у складу са одговарајућим одредбама ЗКП и на истом се пресуда може заснивати, обзиром да механизам настанка телесних повреда, а супротно наводу из захтева браниоца окривљеног, представља судско-медицинско, а не правно питање.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног да се побијане правноснажне пресуде заснивају на битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП наводима да суд није могао да окривљеног обавезе да приватном тужиоцу на име састава одговора на жалбу плати износ од 16.500,00 динара, јер то не представља нужан трошак.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 261. став 2. тачка 7) ЗКП прописано је да трошкови кривичног поступка обухватају нужне издатке приватног тужиоца и његовог пуномоћника.

Сходно цитираној законској одредби, правилно је суд окривљеног обавезао да плати трошкове кривичног поступка на име састава одговора на жалбу, јер исти представљају нужан трошак, обзиром да је тужилац у истоме остваривао своја права.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе захтева браниоца окривљеног да је побијана другостепена пресуда донета уз повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија

Радмила Драгичевић Дичић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић